

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
Előfizetési ára:
1 évre 2 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Álszerénység.

A farizeusi képmutatásnak van egy fajtája, amely igen gyakori azok között, akik magukat jókeresztyéneknek, vagy divatosabbnéven „hívók“-nek nevezik. Gyakori és veszedelmes. Azért fordul elő sokszor és azért veszedelmes, mert alapjában véve igen kényelmes és semmire sem kötelez. Ezek a bűneikben turkáló és bűneiket fitogtató keresztyének, akik csöpögnek a bűnbánattól és törödelemtől, úgy beszélgetnek a vétkeikről, mintha csak az időjárásról elmélkednének. A szavak mögött azonban az a lelki gőg rejlik, hogy most már ismerje el őket mindenki szenteknek, mert hiszen hallják, hogy mennyire bűnösöknek vallják magukat. Egészen különös jelenség ez a mai keresztyénségben és a keresztyénség bizonyos köreiből.

Ezek a farizeusok félbenmaradt keresztyének. Normális lelkületű ember szégyenli a bűnét; ezek dicsekesznek vele. Normális lelkületű keresztyén iparkodik a bűneitől megválni; ezek konokul ragaszkodnak a bűneikhez és bűnös voltukhoz. A jó keresztyének iparkodnak jócselekedetekben előljárni; ezek azt hangoztatják, hogy képtelenek a jócselekedetekre s természetesen nem is próbálják meg. A Krisztus igaz követői elismerik másokban a jót, nem piszkálják mások szemében a szálkát; ezek mindenki mást lenéznek s csak akkor fogadják be őket ma-

guk közé, hogyha megtanulták, hogyan kell bűneiket kitergetni.

Azt mondom, hogy félbenmaradt keresztyének. Igazam van-e? Jézus azt mondja: Legyetek tökéletesek! Isten azt mondja: Szentek legyetek! A Kiskaté azt mondja: Naponként új ember jöjjön elő és támadjon fel, aki Isten előtt igazságban és tisztaságban örökké éljen. Félbenmaradtak, mert ezt a célt: a tisztaságot és szentséget, a tökéletességet és az Úr parancsaiban való járást egyáltalán nem tűzik ki célul maguk elé, hanem annak örülnek, hogy bűnösöknek, nyomorult bűnösöknek, hitvány férgeknek vallhatják magukat és eszerint élhetnek s mindennek ellenére a szentség dicsfényével övezhetik homlokukat. Olyanok, mint elődeik, akik köntösük peremét megszálesítették, hosszú ruhákbán jártak, szerették a piacokon a köszöntéseket és a lakomákon az első helyeket, de ahogyan Jézus mondta róluk, belül telve voltak undoksággal. Sokat imádkoztak, de Jézust keresztfára juttatták s az özvegyek házeit felemésztették.

Megállnak a feleúton, de bebeszéli maguknak, hogy már végigjárták az utat. Nincs tovább. Magasabbra mint ők, már nem lehet vinni. Megtagadják a keresztyén hitnek erejét, tagadják, hogy Isten újjáteremtheti, a Szentlélek megszentelheti az embert mindenestől. Nem ismerik el, hogy Isten többet

is követel tőlük, mint a bűnbánat könnyeit és a mellük verését. Megtagadják a Krisztust, aki elvette a világ bűneit, az ő bűneiket is. Tagadják a Szentlélek erejét, aki meg tud szentelni, újjá tud teremteni és meg tud tartani az igaz hitben. Bűnösök akarnak maradni, mert ez nem kötelez a kereszt vállalására, az önmegtadadásra, a testnek megöldöklésére. Az ő vallásuk csak arra kötelezi őket, hogy a szájuk járjon és bűneiket úton-útfélen bevallják s hogy mindenki lássa meg

bennük azt a szerencsétlen publikánust, akit Jézus látott a jeruzsálemi templomban. A publikánustól eltanulták a gesztust, tulajdonképpen azonban rosszabbak a farizeusnál, akivel együtt hálát adnak ugyan Istennek, hogy nem olyanok mint egyebek, de már nem törekednek a farizeussal együtt arra, hogy megadják a tizedet mindből és bőjtöljenek kétszer hetenként.

Mert ők nagy bűnösök és azok akarnak maradni.

A német evangélikus külmiszió helyzete.

A német evangélikus misziótársulatok csak igen gyéren kapnak híreket a munkamezeikről. A három alábbi tény azonban mégis meg lehet azokból állapítani.

1. *Van még német evangélikus misziói munka.* Összesen 500-nál több munkaeset működik, tehát a háború előtti munkaslétszámnak majdnem egyharmada. Ezeknek többsége Kínában, Dél- és Délnyugatafrikában van. Másfelé sem kevés azoknak a munkamezőknek a száma, amelyeken német társulatok emberei dolgoznak. Azokon a területeken, amelyekről a németeknek távoznok kellett, sok esetben baráti vagy szomszéd társulatok miszionáriusai léptek helyükbe. A német evangélikus külmiszióknak 64 munkamezeje van, hogyha külön-külön vesszük számításba azokat a területeket, amelyek szervezeten, földrajzilag vagy nyelviileg el vannak egymástól határolva. A 64 munkamező közül legfeljebb 12 van miszionáriusi gondozás nélkül, vagyis olyan miszionáriusok nélkül, akik teljesen ezeknek a munkamezőknek élnek. Ezek a gondozás nélkül maradt területek főleg a Közelkeleten vannak. A nagyobbak közül közéjük tartozik a Göszner-Miszió Kol-egyháza és valószínűleg a Neuendettelsau: Miszió újgvineai munkája; erről az utóbbiról ugyan nem tudjuk biztosan, hogy két vagy három miszionárius nem dolgozik-e még ott. Ha az egyes munkamezőkön a munkáscapatok helyzetének alakulását alaposabban megvizsgáljuk, ne-

vezetes megállapításra jutunk. Például Indiában először a Lipcsei és a Bázeli Misziók területeit kopasztották meg a német miszionáriusoktól, tehát azokat a területeket, amelyeken svájci és svéd miszionáriusok is dolgoztak és maradtak. Jóval később került sor a Goszner Miszió miszionáriusainak internálására, akik olyan egyháznak szolgáltak, amely a két háború között sok belső nehézséggel küzdött és nem erősödött meg annyira, mint a Bázeli és a Lipcsei Misziók egyházai. A német miszió legfiatalabb és legkevésbé önálló egyháza, a Breklumi Miszióknak utolsó miszionáriusai csak félsztendeje voltak kénytelenek munkájukat abbahagyni. Egészen különös sorrend ez, aminek oka emberinél magasabb bölcsesség. Vagy itt van egy másik megfigyelés: A nők között folytatott misziói munka alapvető jelentőségű a gyülekezet felépítése szempontjából s ezt a munkát idegen helyettesekkel a legnehezebb végezni. Nevezetes már most, hogy a német miszió valamennyi munkaága közül ennek az ágnak a munkái maradtak leginkább érintetlenül. Egész sora van a munkamezőknek, ahol német miszionáriusok már nincsenek, német misziói nővérek azonban még mindig dolgozhatnak. Ebben is magasabb gondviselés megnyilvánulását látjuk.

2. *A fiatal egyház fennáll.* Sokféle baj van. Kínában a tömegnyomor miatt sok egyház nem tudja vezető munkatársait díjazni s részben kénytelen őket

elbocsátani; azonban másfelől nagy áldozatkészségről és a laikus egyháztagok derekas munkavállalásáról kapunk híreket. Kamerun (Nyugatafrika) rétségein hűszesztendei szünetlen fejlődés után visszaesés következett be; azonban a megrostáltatásban a gyülekezetek sok kitartást tanúsítanak. Érdekes, hogy ugyanannak a Kamerunnak erdős tájain, amelyek hosszú esztendőknön keresztül a legnehezebb talajnak mutatkoztak, éppen most indul meg a mozgalom. Szumatra szigetén a batak egyház sokat szenvedett a vezetés hiánya miatt; onnan híreket nem hallunk, de vannak mégis értesüléseink arról, hogy a bennszülött lelkészek, katechéták és presbiterek jól beválnak. Egyenesen feltűnő, hogy a fiatal egyházakról érkező hírek milyen igen jók. Az újgvineai egyház az, amelyet a háború legfelkészületlenebbül talált s amely a háború miatt a legtöbbet szenved, mert ennek az egyháznak a centrumai voltak a harcoknak hónapokon keresztül a gyújtópontjai; azt halljuk, hogy a bennszülött keresztyének a sziget belsejében levő állomásokra vonultak vissza és ott a régi módon élnek gyülekezeti életüket.

3. *A külmisziói helyzet változik.* Ahol misszionáriusok még munkában állnak — máshol természetesen még inkább — a cselekvés súlypontja a bennszülött keresztyének oldalára toldódik el. A misszionáriusok egyre inkább csak az összegyűlt támogatói s nem gyülekezeti vagy kerületi vezetők. Ez nagy lépést jelent az önállóság felé és a fiatal egyházak ezt a lépést tudatosan teszik meg. Például az Aranyparti (Nyugat-Afrika) egyház, amely a Bázeli Misszió-nak munkaterülete, a háború elején átvette az internált misszionáriusok munkáját; akkoriban ez valami egészen új dolog volt; ezen a területen azóta kilenc új külső állomás és két új lelkészi körzet alakult. Az egyház belenő a feladataiba. Az is valami, hogy a bennszülött egyház felkarolja a női munkát. Sok egyházból érkeznek ehhez hasonló dolgokról értesülések. Az első világháborútól eltérően sok helyen szaporodik a felavatott bennszülött lelkészek száma, jóllehet nincsenek misszionáriusok azokon a területeken. A külső jelenlét nagyobb súlyjal esik természetesen latba

a belső növekedés, amit mindig magával hoz a kiállott próba. Határozott jelei mutatkoznak annak, hogy a fiatal egyházak közelebb húzódnak egymáshoz. Az Aranyparton, a Keletafrikában, az Indiában, a Kínában történt egyházegyesülések döntő előrehaladást eredményezhetnek, ha a szellemi elmélyülés megfelel az egyháztest növekedésének. Egészen bizonyos, hogy ezeknek az egyháztömörüléseknek lényegbe vágó következményei lesznek a misziói munka jövőjére. A misziói helyzet átalakulása mutatkozik meg abban is, amit az iskolaügyről hallunk. Az indiai Goszner-egyház második főiskolát szervez; Keletafrikában a Lipcei Misszió területén megnyílik az első tanítónőképző intézet; a Bázeli Misszió Aranyparti egyháza arra számít, hogy néhány év múlva a mostani 20.000 tanuló helyett 200.000 tanuló lesz iskoláiban és 750 tanító helyett 3500 tanítót kell kiképeznie. Mindezeket a jelenségeket igen komolyan kell venni. Az iskolák számának és az iskolaügynek növekedése mutatja azt a mélyreható szellemi mozgalmat, amelyet a jelenben sok nép átél. Ez a szellemi mozgalom ezeket a népeket egy lépéssel előbbre viszi új döntések felé. Végül a misziói helyzetét átalakítja a fiatal egyház növekedése. A mi német misziói egyházainkról természetesen nincsenek számbeli adataink. Annyit azonban tudunk, hogy ezek az egyházak különösen Afrikában és Kínában benne vannak egy a keresztyénség felé irányuló összmozgalomban. Jóllehet Afrikában voltak olyan területek, amelyeken a mostani háborút megelőző másfél évtized alatt a keresztyének száma megtízszereződött, éppen most a háborúban erős mozgalmak vannak a keresztyénség felé. Kínából is olyan kereszteslési számokat jelentenek, amelyek a kínai miszió történetében egyedülállók. Bizonyos, hogy a háború után sok terület vallási térképét újra kell rajzolni.

Mindezt, amire rámutattunk, most fátyolon át látjuk. Képzünk bizonyosan hiányos. De ép olyan bizonyos az, hogy ha majd a függöny felgördül, a német miszió fiatal egyházainak látványa nagy hálára indít és új feladatokat elé állít.

(Das Evangelische Deutschland.)

Freytag.

Yamamuro Kiye.

(Folytatás.)

Látván azt a sok-sok kis japán gyermeket, akik semmit sem hallottak Jézusról, Yamamuro Kiye a japán anyákhoz akart férkőzni. Ha az anyák megismerik az evangéliumot, elmondhatják gyermekeiknek. Sok éven át hetenként egy délutánt szánt oda akármelyik asszonynak, aki tanácsért hozta fordult. Amikor belátta, hogy még ez sem elég, nőegyleti munkát kezdett. Az összejövetelek nagy sikerének igen örült. Az Űdvhadsereg termei hangosak lettek, amikor a japán anyák hátukon hozva kisgyermeküket, fapapucsban bekopogtak. Varrást és kötést tanultak. De ennél is többet ért, hogy Yamamuroné szólhatott nekik arról a boldogságról, amely a jócselekedet velejárója. Ezen a téren úttörő volt. Olyasmit tett hazája asszonyaiért, amit azelőtt senki sem végzett.

Mikor Booth Vilmos, az Űdvhadsereg megalapítója meghalt (1912), emlékét Japánban is meg akarják örökíteni. Szép dolog lett volna egy szobor. De nem lehetne-e valami praktikusabb megoldást találni? Japánban igen kevés kórház volt, s az ápolási díj olyan magas, hogy a szegények nem bírták fizetni. Yamamuro Kiye egy szanatórium létesítését javasolta. Nagy volt az öröme, mikor javaslatát elfogadták.

Alighogy megindították a mozgalmat, Európában kitört a háború. Japán is belekeveredett s szemellátható volt, hogy emiatt a szanatórium felépítése nagy késedelmet fog szenvedni. Százezer pengőre lett volna még szükség. Yamamuro Kiye úgy érezte, hogy ezt a pénzösszeget öneki kell előteremtenie. Nem volt már fiatal. Az egészsége is megromlott. Nem egykönnyen tudta magát rá-

szánni arra, hogy még ebben a vállalkozásba is belebocsátkozzék.

Naplójában ezt írja: „Igen kalandosnak látszik a dolog, de Isten megteheti... Az Úr karja nem rövidült meg. Az Úr tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Senki másra, csak a Szentlélekre támaszkodhatom; gyenge egészségi állapotom és ügyetlenségem kudarccal fenyegetnek, de ha én gyenge vagyok, Isten erős, azért egyedül őreá hagyatkozva elindulok, hogy létrehozam a szanatóriumot. Boldog vagyok, ha gyermekeimmel lehetek és talán lesznek, akik azt mondják majd rólam, hogy elhanyagoltam anyai kötelességeimet. De habár szemem könnybe lábadt, előre kell mennem. Uram, tölts be Szentlelkeddel. Adj erőt, hogy megmozgassam a népet.“

Azzal fogott munkához, hogy összeállította Tokio 1000 legtekintélyesebb emberének névjegyzékét. Ezeket házról-házra, hivatalról-hivatalra sorralátogatta. Megnyerte befolyásos japán családok asszonyainak rokonszenvét. A császári család is hallott vállalkozásáról és érdeklődését tettekben mutatta ki. Mindamellet a győzelem nem volt könnyű. Négy hónappal a szanatórium hivatalos megnyitása előtt Yamamuro Kiye elköltözött.

Élete és halála úgy megmozgatta Japánt, mint egyetlen más nő sem. Temetése olyan volt, mint egy királynéé. Minden rendű és rangú férfi és nő egybesereglett, hogy megadja a végső tiszteletet annak az asszonynak, aki egész életét odaadta mások szolgálatára. Utolsó üzenete volt: „A boldogság csak a Kereszt tövében található.“ Üzenetének igazságát egész életével bizonyította be.

Mivel foglalkoznak az internált misszionáriusok ?

A misszió barátait különösképen két kérdés érdekelheti: 1. Mi történik a missziói munkamezőkön? 2. Mi van az internált német evangélikus misszionáriusokkal? — Dr. Hentschel E., a német Lipcsei Misszió afrikai munkása 1943 július 9-iki kelettel levelet írt Lipcsébe, Andalusia-ból, ebből a délafrikai internált táborból. Levelét, amely igen jó bepillantást ad az internáltak munkájába, az alábbiakban egész terjedelmében közöljük.

Kedves Misszióbarátok!

Igen örültünk f. évi március 28-ikán kelt bátorító és vigasztaló üdvözlőteknék. Szívből köszönjük, hogy olyan nagy ragaszkodással gondolnak reánk. Tudjuk, hogy ezekben az időkben Önöknek valamennyiüknek nem könnyű az élet otthon. Isten mindnyájunkat megpróbál. Minket itt, hogy kiálljuk-e a türelem próbáját, Önöket odahaza, hogy kitaranak-e a hűségben. A türelem és a hűség pedig azok közé a legdrágább kin-

csék közé tartoznak, amelyekkel Isten bennünket megajándékozhat. Mert szellemi növekedés csak türelem és hűség útján lehetséges. Azért ez az idő is alkalmat szolgáltat nekünk a hálaadásra. A mi lényünkben és munkánkban sok a tökéletlenség és az elhírtelenkedés; ez a próbatétel ezeket nyesi, nyírálja, hogy alkalmasabbak legyünk az Úr szolgálatára. Mennyi minden megváltozott már eddig is, és mi minden fog még ezután megváltozni! És ezekben az esztendőben sok új dolog is keletkezett. Hálátelt szívvel gondolok itt különösen egy munkálatra, amelybe már három esztendővel ezelőtt belefogtunk s amelyen még mindig dolgozunk. Hogy ezt megmagyarázhatom, egy kissé körülményesebbnek kell lennem. Mikor még Maranguban voltam, különösképen a vallásánítással foglalkoztam. Nagy hiányát éreztem egy olyan vallásani vezérkönyvnek, amelynek segítségével a bibliai történeteket szuaheli nyelven szemléltetni és elmélyíteni lehetett volna. Mert az ember mint vallásánító nem szívesen bizza magát alkalmi ötletekre, hanem szükségét érzi annak, hogy mindent beleillesszen egy nagy keretbe, az üdvtörténetbe, s ennek révén a legegyszerűbb dolgokról is ragyogjon hitünk nagysága, szélessége és mélysége. Mikor internáltak, magammal vittem azokat a segédeszközöket, amelyekre ilyen kis vezérkönyv szerkesztésénél szükségem volt. Amint azután anynyi tapasztalt és járatos misszionáriussal voltam együtt, az a gondolatom támadt, hogy ezeket az erőket mozgásba kellene hozni, hogy közösen csináljunk egy

könyvet mindazoknak a misszionáriusoknak a használatára, akik Keletafrikában a szuaheli nyelvet értő emberek között dolgoznak. Eymagamban ezt a munkát sohsem tudtam volna elvégezni, ahogyan most lassanként alakot ölt. Nagy vonásokban már elkészült a könyv váza s most hónapok óta foglalkozunk ennek a Bibliai Történeti vezérkönyvnek részletesebb kidolgozásán szuaheli nyelven. Ennek az együttes munkának a folyamán mindegyikünk személyileg is gazdagodott és elmélyült. Hárman dolgozunk a könyvön, rajtam kívül Leistner lelkész, Lipcse-Bethel, és Dr. Tscheuschner, Berlin. A végső megfogalmazásnál egyikünk sem tudná megmondani, hogy melyikünk adta a gondolatokat és melyikünk fogalmazta meg. Egy egységes munka keletkezett, amelyen rajtuk kívül még kilenc más misszionárius is dolgozott. Hogy az egyes személyek különbözősége és önállósága ellenére lehetségessé vált, az engem különösen hálaára indít. Ebben az örömben akartam Önöket is részesekké tenni.

A közös hit elkötelezettségében szívvel üdvözli Önöket sok hálával

Hentschel Erh.

(Szerkesztő megjegyzése: A szuaheli vagy kiszuaheli nyelv egész Keletafrikában a kereskedelem nyelve, tehát nagyon elterjedt és más törzsek tagjai is értik. — Marangu a Lipcsei Misszió egyik állomása a Kilimandsaro délkeleti lábánál a dzsagga négerek területén. — Dr. Hentschel Erhard a mostani háború kitörése előtti évben került ki Afrikába.)

A második megtérés.

Ahol Jézus evangéliumát hirdetik, a pogányok először azt értik meg, hogy Jézus megszabadít a varázslástól, bálványoktól és szellemektől való félelemtől.

Egy vak asszony meglátogatott egy mohamedán misszionáriusnőt. Így szólt: „El kell mondanom neked valamit, mert az nagyon megrémített engem. Szombat éjszaka álmot láttam, de féltem mindjárt elmondani neked. Úram ma azt parancsolta nekem: El kell mondanod! Azt álmodtam, hogy nagy kígyó csavarodott nyakam köré és megfojtott. Kiáltottam, de azt mondtad: nem menthetlek meg, mert nem jársz a mi útunkon! Tovább kiáltottam segítségért. Akkor Valaki hozzám jött és megszabadított a nyakamon lévő kígyótól. Így szóltam: Ki az

én megmentőm és mi ez a kígyó? Egy hang ezt mondta: Én vagyok Jézus és ez a kígyó a ramazán böjt.”

Ezzel a Huriya nevű asszonnyal szombatban a böjtről beszélgettek és akkor azt mondta: „Ebben az évben böjtlőnöm kell, mert megkezdtem; jövőre majd meglátom.” Azt tanácsolták neki, imádkozzék világosságért. Azt mondta, megteszi. Amikor az álmot elbeszélte, megkérdezték, akar-e enni? „Bizony akarok”, hangzott a válasz. „Má el akarom kezdeni”. Valóban evett és ezzel megszegte a böjtot.

Amikor néhány keresztyén Gunung-Sitliban Nias szigetén vissza akarta tartani az ősök képeit, a gyülekezet arra törekedett, hogy zárják ki őket. Amikor

Sumatrában egy keresztyén az ősök ünnepén a szellemek közvetítőjéhez adta magát, nemcsak kizárták, hanem újralföltétele előtt még egyszer át kellett esnie az egész keresztesítési oktatáson. Egy ifjú ovambo keresztyén, amikor régi pogány nevén szólították, így nyilatkozott: „Haimbodi meghalt a keresztségben, Énok pedig föltámadt.”

Az Üdvözítő azonban tovább vezeti övét. Keresztje alatt mindazok megtalálják szeretettel teljes szívét, akiket megváltott a halál és szellemek félelmétől. A keresztről való prédikáció hasonlatos a szívekbe vetett nemes maghoz. Hosszabb időre, melegre és esőre van szükség, hogy a maga idejében kikeljen. A legnemesebb fák magjai vannak leghosszabb ideig a földben. Miszionáriusok mindig arról tudósítanak, hogy Istennek a Jézus Krisztusban megjelenő szeretete lassanként fölébreszti a bűnmegismerést és igazi békét ad. A Nias szigeti misszióban jelenleg egész gyülekezeteknek ilyen ébredését éljük át. Michel miszionárius írja Hilisimaetanoból: „Legjobb evangélistánkat Ombolalába. Ott második megtérést élt át és örvendő emberként került haza. Hilisafawu gyülekezetébe küldtem, ahol majdnem minden halott volt. Amikor odamentem, mintha a falnak beszéltem volna. Az evangélista mindjárt imaórával kezdte. Aztán megkíséreltük evangélizációval. A kezdet csöndes volt. A látogatók száma kissé vissza is esett a következő napokban. Egy hét múlva az egyik órán áttörésre jutottunk Csel. 4. 12. alapján. Lehetetlen volt tovább beszélni. Fiatal férfiak és ifjak sorogástól jöttek hozzám, hogy megvallják bűneiket és kértek, hogy imádkozzam velük lelkük megmentéséért. Nem egysek, az egész gyülekezet térdelt Isten előtt és imádkozott. Azon az estén sokan békességre találtak Istennel. Milyen gyakran imádkoztunk az ifjúság között való ébredésért!

Három napig voltam a gyülekezetben és majdnem szüntelenül gyónásokat hallgattam, sok kérdezőnek megmutattam a helyes utat és imádkoztam velük. Mindannyian éheztek és szomjuhoztak Isten igéje után. Tizennégy nap alatt több Újtestamentumot adhattam el, mint azelőtt három év alatt összesen. Az összes házakban újból áhítatokat tartunk. Gyermekek, akik a missziói iskolában tanultak olvasni, olvassák föl a bibliai történeteket a felnőtteknek. Annak ellenére, hogy e három nap alatt

alig jutottam alváshoz és evéshez, mégis ezek voltak a legszebb napok, amelyeket a missziói munkában átélhettem.”

A Nias szigetén működő Illing miszionárius beszél egy Fauduaro nevű tanítóról, aki mint önkéntes evangélista meglátogatta a környék falvait és minden faluban 2—3 hétig minden este órákat tartott. Isten őt is áldással tette sokak számára. „Újból megkérdezték: hogyan nyерem meg bűneim bocsánatát, a békességet és üdvösséget?” Hogyan bizonyosodom meg a bűnbocsánatról és leszek erőssé a gonosszal szemben? Szeretnék a hit útján maradni és vissza nem esni a régi életbe. Éppen az utóbbira való gondolat okoz sok bajt a keresztyéneknek. Újból megkíséreltem, hogy tekintetüket Arra irányítsam, Aki ezt mondotta: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Aztán kezük összekulcsolódott és mindent Ő elé vittünk. Mennyi bűn jött napvilágra ezekben a napokban. Ellopott dolgokat visszavitték. Igyekeztek bocsánatot nyerni azoknál, akiket tudatosan megcsaltak és akikről rosszat beszéltek...

Isten ébredési mozgalom kezdeteit ajándékozta. 475 felnőtt pogányt és gyermeket lehetett megkeresztelni a befejezett előkészítő oktatás után és 500-an kezdték meg a keresztesítési oktatást. Az úrvacsorára jogosultak száma is örvendő, 3500-at tett ki. Reménykedünk Urunkban, hogy kegyelmi időt ad nekünk továbbra is.

Reménykedünk, hogy a restek és Neki hátat fordítók is megfordulnak, világhosszágá és sóvá lesznek pogány testvéreik között; mert még sokan vannak majdnem minden gyülekezetben.

Isten megígérte, hogy az Ő Lelkét adja a keresztyéneknek. Az érettség megfeszített Krisztusról szóló prédikáció erő, üdvözít mindeneket, akik hisznek Benne.

Németből: **Zarándi Attila.**

H I R E K

Püspök választás. A dunáninneni egyházkerület egyházközségei Kuthy Dezső balassagyarmati lelkészt, az egyházegyetem főtitkárát választották meg az egyházkerület püspökévé. Isten kegyelmét és áldását kérjük a dunáninneni püspök egyházépítő munkájára.

Kunos Jenő 1943 október 28-áról a Vöröskereszt útján táviratozott. Családjával együtt egészséges. Imádkozzunk értük!

Missziói ünnep. A salgótarjáni gyülekezet március 5-én külmisziói ünnepet rendezett. Jó Edit: „Sirhantokon mozdul a föld” c. költeményét szavalta. Harmati Béla ósagárdi lelkész: „Missziói felelősség” címen tartott előadást. Ugyanő végezte a délelőtti igehirdetés szolgálatát is. Szvoboda Lajos, Deman Gusztáv és Szalay József hegedű triója művészi élvezetet nyújtott. A gyülekezeti vegyeskar: Surányiné Bartholy Klára vezetésével szép sikerrel énekelt. Az oltári szolgálatot dr. Csengődy Lajos esperes, helyi lelkész végezte. Az offer-torium a külmiszió javára 105 P 29 ft eredménnyezett.

A veszprémi egyházmegyében Molnár Gyula bakonyszombathelyi lelkész volt szíves elvállalni Egyesületünk titkári tisztségét. Isten áldása legyen munkáján!

Mátis Istvánt, a felsőszeli fiókegyesületünk elnökét, a pozsonyi egyházmegye esperesévé választotta. Isten áldása legyen működésén.

Japán. Az egyesült japán protestáns egyház körülbelül egynegyedmillió felnőtt tagot számlál. Ez az egyház (Nihon Kiriszto Küodan) első nagyobb gyűlésén elhatározta, hogy két lelkészképző intézetet állít fel egy-egy hatéves és egy-egy hároméves tanfolyamra, továbbá egy teológiai intézetet nők számára. Mindahárom intézet már meg is nyílt. Elhatározták továbbá, hogy megszüntetik az ú. n. blokk-rendszert, amelynek a lényege az volt, hogy a 33 különböző keresztyén felekezetből 11 nagyobb egyházblokkot szerveztek. A kultuszminisztérium a blokkrendszer megszüntetéséhez hozzájárulását adta s ezzel megnyílt a lehetőség a területi szervezkedésnek. — A japán kormány kezdeményezésére megalakult a Keletázsiai Vallások Irodája; ennek rendeltetése az, hogy Nagyázsia gondolatát ápolja és a vallási testületeken keresztül toborozzon híveket Nagykeletázsiaiában a japán háborús célnak. Ennek az irodának egy

ismert politikus a vezetője, akinek korábban szoros kapcsolatai voltak a keresztyéniséggel. Az irodának keresztény, buddhista, sintoista és mohamedán tagjai vannak; az irodán belül a róm. katolikusok már külön alosztályt szerveztek, a protestáns alosztály most van szervezés alatt. — Külön bizottságok foglalkoznak a hit-erkölcs-népiség viszonyával; továbbá a vagyoni kérdésekkel, különösen a missziók vagyoni ügyeivel, miután valamennyi angolszász misszionárius elhagyta Japánt, vagy internálva van. A német misszionáriusok akadály nélkül dolgozhatnak.

Egyiptomban egy törvénytervezeten dolgoznak, amely betiltana minden olyan iskolát, amelyet vallási társulatok, szerzetesrendek, vagy külállamok segélyei tartanak fenn. Az új törvény főleg a francia és az olasz iskolákat sújtaná.

A Gömör-kishonti egyelőre egyesített egyházmegyében Terei Endre rosznyói lelkész volt szíves elvállalni Egyesületünk titkári tisztségét. Isten áldása legyen működésén.

Kellő Gusztáv szarvasi lelkész, a békési egyházmegye esperese, Egyesületünk tanácsának tagja, esperesi tisztségéről egészségi állapotára való tekintetből lemondott.

„Evangélikus Templomok”. A mostani időkben feltűnően szép kiállításban, kiváló papíron megjelent ez a rendkívül értékes, gazdag tartalmú mű, az Országos Luther Szövetség munkaközösségének közreműködésével, Kemény Lajos és Dr. Gyimesy Károly vezetésével. Első szakemberek írták meg a tudós értékezéseket. Nagyon sok, jókivitelű kép díszíti és magyarázza a szöveget. A kiváló munka nagyban elősegíti majd nem csupán templomaink, hanem templomi istentiszteleteink megismerését és megkedvelését. A munkaközösség felbecsülhetetlen szolgálatot tett ennek a könyvnek megszerkesztésével és kiadásával egyházunknak és egyházi életünknek.

Kimutatás

A Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1944. évi január hó 22-től február 22-ig beérkezett összegekről.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Babos Istvánné 4, Kaszai Mária 6, Trenka Tamásné 4, özv. Taschner Ferencné 4, Borostyánkői Imre 30, Héger Jenőné 4, Zenovicz Karolin 19, Koritsánszky Ottó 2, Pavcsó Rudolf 50, Benyó Vilmos 4, Orosházi hitmélyítő hét 125, Péterfia

Zoltán 4, Bárdy Ernő Mezőberény 10, Dr. Wiczian Dezső Sopron 25, Kinszky Antalné Kerek-egyháza 4, Sajóházi evangélikáción egy munkás házaspár 20, Szarvasi Fiókegylet 300, Sándor Borbála Tápíósztele 12.10, Grábner János Tótkeresztúr 2, Borcsiczky Károly Pestszentlőrinc 12, Ho-

mola Teréz Kassa 5, Darnai Ferenc Újvidék 5, Németh Margit Sopron 3, „Atom” Mezőnagymihály 16, Sággy Jenő Balatonszárszó 3, vitéz Mácsi Istvánné 2, Farkas Sándorné Mátvásföld 4, Zalán Frigyes Aszód 5, Karner Frigyes Kőszeg 3, Szlávik Nővérek Sopron 7, Günther Marianna Mosonmagyaróvár 4, Kaiser Károly Monor 2, Schusztér Márton Eger 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 3, „Matkatoveri” 9, Órimagyarósi lelk. hiv. 3, Gerencsér Zsigmond Mörichida 2, Gróf Éva Enying 3, „Bethesda” Kassa 11, Lébényből: Tóth Mihály 10, Baranyai Mária 2, Evang. Nőegylet 20, Horn Béláné Sopron 1, Irsai Leányegylet 125, Gerhát Sándor Galgafuta 14, Balikó Mihály Püspöktamási 2, Egyházasközari egyház 2, Fuchs János 2, Rajki Andorné Orosháza 1, Salgótarjánból: Medzihradzky Márta 2, Markó Emma 3, Sopronból: Klausz Karola 6, Imaközösség Pónya Emilia útján 20, Czapp Mihályné 1, Szekér Júlia 3, Ersekújvári egyház 38.80, özv. Lakner Ferencné Miskolc 14, özv. Fekete Józsefné Pápa 3, Fábi István Fót 5, Dr. Kiss Ferenc Szeged 4, Mühlhanns Karolin Győr 4, Ágner Mária Újpest 4, Ferenczy Zoltán Cegléd 4, Ondrik András Acsa 5, Kispestről: Cseke Gyuláné 2, Józsa Lászlóné 3, özv. Brandtner Pálné 4, Janoszy Ilona Vaja 2, Baráth Pál Nemescső 3, Monorról: Dr. Kell István 3, Kaiser Károly 3, Nagyváti Pálné Nyiregyháza 4, Váradi Jenőné Várpalota 3, Steiner Ödönne Bonyhád 14, Károlyi Alice Ostffyasszonyfa 2, Verebes Józsefné Fót 4, Tompa László Boba 2, Oravecz Borbála Pestszentlőrinc 13, Gábler Edit Salgótarján 4, Bándy Endre Léva 3, Róbert Jolán Monor 4, Haerter Ádám Cegléd 1, Romanek Miklósne Esztergom 4, Léváról: Mikus Lászlóné 2, Schubert Pálné 1, Szigeti János Lébény 1, Horváth Elekné Kisfalud 2, Prot. katonai egyház Miskolc 28, Csepregi Sándor Celldömölk 5, Illauszky Sámuel Budakeszi 2, Hubert István Nagytótlak 2.50, Kispesti Diákszövetség vallásos est jövedelme 387.15 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: Okályi Adolfné 10, Lusztig Katalin 6.39, Szauer Klára 73.22, Kispestről: özv. Józsa Lászlóné 23, Wekerle-telepi bibliorák 20.02, Irsai egyház 50, Hatvanból: Jávor Pál 9, Stremen Róza 8.40, Erdőkürtől: Clementis Zoltán 6.50, Bibliakör 20.27, Faragó Róza Léva 4, Szekszárdról: Barabás Irma 2, Dorn Zsigmond 11.14, Dr. Haiszer János 5.20, Héjjas Etelka 4. özv. Dr. Justh Dezsőné 2.86, Komlósi Józsefné 14.82, Komlósi Margit 9.89, Lugosi Béláné 6, Mentz Jánosné 4.46, Müller Marika és Miklós 12, Németh Gyuláné 5.70, Obernigk Lajosné 4.52, Parag Juliska 5.76, Rendás Mihály 2.32, özv. Szabó Antalné 5, Bibliakör 8.10, ifj. missz. istentiszt. 1.70, Lébényből: Kovács Irma 2.65, Tóth Mihály 4.30, Munker Testvérek Léva 5, Torda Gyula 19, Celldömölkéről: Ambrus József 11.90, Imaközösség 6, Ládonyi György Bezi 9.66, Kiszvárdai bibliakör 12.20 P.

Gyermekszövetség: Gyűjtése: Irsa 22.50, Sárszentlőrinc I–II. oszt. 9.33, III–IV. oszt. 10, Pestszentlőrinc 18, Nagykanizsa Diákszövetség 9.82, Kispestről fiú vas. iskola 10.86, leány vas. iskola 13.68, Győr Diákszövetség 4.20, Lébény 0.64, Boba 13, Bélyegért: Nagykanizsa 25, Sárvár 4.60, Nyiregyháza Soltész István tanítványai 50, Uraiújfalu 20.30, Nemescső 10, Baja 8.62 P.

Rokonnépek missziójára: Gerth Hermin Klotildiget 2, Grábner János Tótkeresztúr 2, Borostyánkői Imre Budapest 20, Sággy Jenő 3, Hubert István Nagytótlak 2.50 P.

Missziói székházra: Borostyánkői Imre 10, Rimár Jenő 10 P.

Lipcséi misszióra: Borostyánkői Imre 10 P.

Finn misszióra: Borostyánkői Imre 10 P.

Evangélista eltartására: Szegedi egyház 98 P.

Utazótíthár számára: Pétery Nővérek 4 P.

Zsidó misszióra: Borostyánkői Imre 10 P, „Bethesda” Kassa 10 P.

Mohamedán misszióra: Borostyánkői Imre 10, „Bethesda” Kassa 10 P.

Cél megjelölése nélkül: Kovács Erzsébet Miskolc 2, Rác Jánosné Tényő, Pinter Ferencné Budapest 2, Siftár Károly Bodóhegy 2, Opell Ernő Sopron 4, Kiskőrösről: Opauszki Pál 2, Czinkóczy Istvánné 2, Polereczky András 2, Győről: özv. Johanidesz Józsefné 4, Léránt Sándor 6, ifj. Hanó Pál Szarvas 4, Kovács Sándor Lébény 2, Dr. Honétzy Géza Tokaj 2, Mura-szombat lelk. hiv. 4 P.

Használt bélyegyet, staniolt küldött: Budapestről: Trenka Tamásné, Dr. Kovács Sándorné, Günther Mária Magyaróvár, Sárkány András Újvidék.

Újjonnan belépett tagok: Budapestről: Dr. Reök Iván, Reök Etele, Dr. Tasnady Lajosné, Simon Györgyné, Lorenc Viktorné, Pavlovits Károlyné, Gádor András, Kajtár Lajos, Szabó Istvánné Újmalomok, Kispestről: Motyovszky Pál, Hradzky Béláné, Bugyi Jánosné, Haerter Ádámné Cegléd, Óber Józsefné Pápa, Laukó Pál Soltvadkert, Farkas Sándorné Mátvásföld, Günther Marianna Magyaróvár, Heid Kálmán Győr, Kon-tár Julianna Galánta, Sopronból: Klausz Karola, Szekér Júlia, özv. Benes Emilné, Dr. Farkas Béláné Ercsi, Bogya Géza Aszód, Dr. Kiss Ferenc Cegléd, Turcsán Ferenc Soltvadkert, Hauptmann Gyula Lébény, Páll Sándor Monor, Clementis György Erdőkürt.

A rendes évi díj 6 P, a pártoló tagoké 3 P. Ebben az összegben a lap előfizetése is benn-foglaltatik.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1944. február 22-én.

Csekk számla: 16.188.

Rimár Jenő
lelkész, pénztáros.
VI., Fóti-út 22.